

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Aleš Kastl, dřevovýroba**, se sídlem Nový Kostel 107, zastoupený Mgr. Pavlem Francem, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 5. 2018, č. j. 30 Af 3/2017 – 135,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný svými dvaceti rozhodnutími, uvedenými v následujícím odstavci, zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené platební výměry, jimiž Celní úřad pro Karlovarský kraj (dále jen „*celní úřad*“) vyměřil žalobci spotřební daň z minerálních olejů - lehkého topného oleje (dále jen „*LTO*“) - za období únor, březen, duben, květen, listopad a prosinec roku 2012; leden, únor, březen, duben, květen, červen, červenec, srpen, září, říjen, listopad a prosinec roku 2013; a leden a únor roku 2014.

[2] Konkrétně tak žalovaný rozhodl svými rozhodnutími ze dne 23. 11. 2016, č. j. 29453-3/2016-900000-304.8, ze dne 23. 11. 2016 č. j. 29639-2/2016-900000-304.8, ze dne 16. 12. 2016, č. j. 36476-3/2016-900000-304.8, ze dne 16. 12. 2016, č. j. 36198-4/2016-900000-304.8, ze dne 3. 2. 2017, č. j. 7083/2017-900000-304.8, ze dne 3. 2. 2017, č. j.

7959/2017-900000-304.8, ze dne 3. 2. 2017, č. j. 8214/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 9773-3/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 9844-3/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 9904-3/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 9917-3/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 9952-3/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 9966-3/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 11099-3/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 2668-3/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 4914-4/2017-900000-304.8, ze dne 7. 3. 2017, č. j. 5636-4/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017 č. j. 9640-4/2017-900000-304.8, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10032-4/2017-900000-304.8, a ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10557-4/2017-900000-304.8 (dále společně jen „rozhodnutí žalovaného“).

[3] Žalobce proti rozhodnutím žalovaného brojil pěti žalobami, které Krajský soud v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) spojil ke společnému řízení, a rozsudkem ze dne 23. 5. 2018, č. j. 30 Af 3/2017 – 135, je zamítl jako nedůvodné. Jádrem žalobní argumentace přitom byly námitky ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, provedeného dokazování (včetně námitek ohledně hodnocení konkrétních důkazů v daňovém řízení) a porušení zásady rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Žalobce v zásadě tvrdil, že LTO ze Spolkové republiky Německo nedovážel a spotřební daň mu tedy byla vyměřena nezákonně. Krajský soud v napadeném rozsudku žalobní námitky vypořádal a dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s*“).

[5] Stěžovatel úvodem rekapituluje rozhodnutí žalovaného a platební výměry vydané celním úřadem. Poté (v části 3.1 kasační stížnosti) uvádí, že krajský soud nesprávně aplikoval rozložení důkazního břemene mezi žalovaného a stěžovatele. Poukazuje na to, že měl omezené možnosti, jak prokázat, že LTO nedovážel. Jeho povinnost unést důkazní břemeno končí tam, kde tvrdí negativní skutečnosti. Stěžovatel není povinen prokazovat, že LTO nedovážel, jelikož tvrdí, že žádné dovozy kromě těch, u nichž byl přistižen, neučinil.

[6] V části 3.2 kasační stížnosti stěžovatel vytyká krajskému soudu, že nevyhověl jeho návrhům na provedení důkazů, což krajský soud odůvodnil zejména tím, že rozhodnutí žalovaného vychází z dostatečně zjištěného stavu věci. Stěžovatel s tímto hodnocením nesouhlasí, podle něj se naopak výsledný úsudek celního úřadu „*příčí zásadám formální logiky*“. Stěžovatel má za to, že žalovaný nesprávně opřel své skutkové závěry pouze o faktury, vystavené ve Spolkové republice Německo, a výpověď jednoho zaměstnance (X). Jinak v této části kasační stížnosti brojí pouze proti skutkovým závěrům celních orgánů a jednotlivým důkazním prostředkům jimi provedenými.

[7] V části 3.3 kasační stížnosti stěžovatel opakuje svoji žalobní argumentaci, podle níž žalovaný opřel své závěry o vzniku daňové povinnosti o jediný případ nákupu a dovozu LTO stěžovatelem ze Spolkové republiky Německo. Ojedinelé případy dovozu LTO však nesvědčí o tom, že stěžovatel dovážel LTO z této země po dobu dvou let. Poté rozsáhle cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce dokazování a hodnocení důkazů v daňovém řízení.

[8] V části 3.4 kasační stížnosti pod rubrikou „*Vymezení okruhu skutečností k prokázání a porušení zásady překvapivosti správních rozhodnutí*“ stěžovatel vytýká žalovanému, že nikdy v průběhu daňového řízení nevymezil okruh skutečností, které je daňový subjekt povinen dokázat. V části 3.5 kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje věrohodnost faktur, o něž celní úřady opřely své závěry s tím, že obsahují chyby. Z toho vyvozuje, že závěry krajského soudu jsou nezákonné pro nesprávné posouzení otázky rozložení důkazního břemene mezi stěžovatele a celní orgány.

[9] V části IV. kasační stížnosti pod rubrikou „*Vady řízení a nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu*“ vytýká celnímu úřadu a žalovanému porušení zásady bezprostřednosti dokazování, nedostatečné vyhodnocení provedeného dokazování (část 4.1) a nedostatečné hodnocení rozporů svědecké výpovědi svědka X (část 4.2).

[10] K prvně uvedené otázce stěžovatel uvádí, že celní orgány neprokázaly své závěry bezvýhradně, přihlížely pouze k vybraným výpovědím, které potvrzují jejich závěry. S ostatními se vypořádaly nedostatečně a některé nezohlednily vůbec. Tuto vadu aproboval i krajský soud v napadeném rozsudku. Konkrétně pak stěžovatel namítá, že celní orgány nevzaly v potaz, že v jeho účetnictví, které měly k dispozici, jsou zachyceny pouze nákupy nafty (tj. nikoli LTO). Zaměstnanci stěžovatele (jako svědci) tyto údaje potvrdili, zatímco o opačném závěru svědčí pouze faktury německých dodavatelů a výsledk jejich zaměstnanců; někteří z nich však odmítli vypovídat kvůli nebezpečí, že se vystaví trestnímu stíhání. Krajský soud i žalovaný opomněli, že ani řidiči, kteří měli dodávky na starosti, dovoz LTO nepotvrdili.

[11] K druhé uvedené otázce (část 4.2 kasační stížnosti) stěžovatel poukazuje na rozpor ve výpovědi svědka X, jenž uvedl, že přepravované LTO měly červenou barvu, současně si však žalovaný ani krajský soud neověřili, jak se tento svědek dozvěděl o barvě, jaký byl její odstín apod. Stěžovatel také rozporuje hodnocení výpovědi „*daňového subjektu*“ (míněno zřejmě stěžovatele – pozn. soudu) ze strany celního úřadu, jestliže uvedl, že daňový subjekt nepopírá dovozy minerálních olejů. Tento závěr však nevychází ze skutečného obsahu výpovědi. Tím celní úřad zatížil řízení vadou, jež vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

[12] V závěrečné části V. kasační stížnosti stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tu spatřuje jednak (část 5.1 kasační stížnosti) v nesrozumitelnosti ohledně hodnocení výpovědi svědka X na straně 32 napadeného rozsudku, dále (část 5.2 kasační stížnosti) v nedostatku důvodů ohledně hodnocení výpovědi svědka X. Dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že postup celní správy je zcela „*logický, opřený o jasné a důvodné argumenty*“ a vyjadřuje nesouhlas s argumenty napadeného rozsudku v části G.2. (a), konkrétně s tím, že by opakované provedení důkazu – výsledku svědka X – nemohlo přinést nic nového. Důvody pro výklad dílčích výroků svědka X ze strany soudu a celních orgánů jsou podle stěžovatele „*naprosto nedostatečné*“. Nakonec (část 5.3 kasační stížnosti) stěžovatel polemizuje s důvody, pro něž krajský soud shledal zákonným použití protokolů či výpovědí svědků X a X i v případě, že úkonu nebyl přítomen stěžovatel ani jeho zástupce (stěžovatel odkazuje na stranu 35 napadeného rozsudku). Protože neexistují

„*pádne důvody*“ pro použití výpovědi svědka X (z jiného řízení), podle stěžovatele je napadený rozsudek i v tomto směru nepřezkoumatelný.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Stěžovatel totožné námitky uplatnil v řízení o kasační stížnosti pod sp. zn. 6 Afs 137/2018, již kasační soud zamítl rozsudkem ze dne 20. 3. 2019, č. j. 6 Afs 137/2018 – 38 (dále jen „*rozsudek z března 2019*“). S ohledem na totožnost tehdy a nyní projednávané kasační stížnosti žalovaný odkazuje na své vyjádření ke kasační stížnosti ve věci sp. zn. 6 Afs 137/2018.

[14] Pro úplnost zde soud cituje rekapitulaci tohoto vyjádření žalovaného, která je obsažena v rozsudku z března 2019: *„Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 6. 2018 odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí. Ohledně rozložení důkazního břemene měl žalovaný za to, že závěry krajského soudu plně odpovídají rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu v této otázce. Trval na tom, že celní orgány měly dostatek kvalitních důkazů prokazujících skutečnost, že zaměstnanci stěžovatele a další zúčastněné osoby nakupovaly z pověření stěžovatele lehké topné oleje od prodejců v Německu, jež následně dopravovaly na daňové území v České republice, čímž vznikla stěžovateli daňová povinnost. Není rovněž pravdou, že by celní úřad nesdělil stěžovateli svůj právní názor na danou právní situaci, neboť vydával příslušné výzvy, které řádně odůvodnil a vysvětlil, na základě čeho dospěl k příslušným závěrům. Stěžovatel na tyto výzvy ostatně reagoval. Ve vztahu k výtkám stěžovatele stran obchodních dokladů německých dodavatelů připomněl, že ty byly vydány nezávisle dvěma německými prodejci a byly založeny v jejich účetnictví. Prvotní výpovědi pracovníků stěžovatele potvrdili zaměstnanci německých dodavatelů. Pozdější změna výpovědí pracovníků stěžovatele byla shledána účelovou. Soud podle stěžovatele také správně uchopil žalobní argumentaci, která naznačovala změnu ve výpovědi pana X.“*

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Předně je třeba uvést, že žalovaný vhodně odkázal na závěry plynoucí z rozsudku z března 2019. Stěžovatel tehdy brojil žalobou proti souvisejícím rozhodnutím žalovaného, týkajícím se zdaňovacích období červen, červenec, srpen, září, a říjen roku 2012. Jeho žalobu zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 6. 2. 2018, č. j. 57 Af 8/2017 – 142. Nejvyšší správní soud poté zamítl kasační stížnost stěžovatele proti tomuto rozsudku krajského soudu rozsudkem z března 2019. S argumentací uvedenou v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a proto z ní vychází při vypořádání obsahově totožných kasačních námitek i v nyní projednávaném případě.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud nepovažuje za účelné zde argumentaci rozsudku z března 2019 v úplnosti opakovat a detailně reprodukovat odpovědi, které stěžovateli na jeho argumentaci již soud dal. Omezí se tedy nyní jen na jejich stručné shrnutí a podrobněji se bude věnovat pouze argumentaci nové, která nebyla v rozsudku z března 2019 Nejvyšším správním soudem vypořádána.

[19] Z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz) vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkoumné činnosti Nejvyššího správního soudu, ale logicky i obsah jeho rozsudku. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[20] V souvislosti s výše uvedeným je třeba uvést, že vedle toho, že stěžovatel v kasační stížnosti mechanicky opakuje svoji předchozí argumentaci již vypořádanou v rozsudku z března 2019, věnuje také značný prostor obecným výtkám k postupu celních orgánů, aniž by polemizoval se závěry krajského soudu, případně se omezil jen na obecně vyjádřený nesouhlas s vypořádáním žalobních námitek ze strany krajského soudu.

[21] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Tato námitka se doslovně shoduje s již předloženou námitkou nepřezkoumatelnosti v kasační stížnosti ve věci sp. zn. 6 Afs 137/2018. Nejvyšší správní soud provedl porovnání nyní napadeného rozsudku a tehdy přezkoumávaného rozsudku krajského soudu č. j. 57 Af 8/2017 – 142, a ověřil, že příslušné pasáže, v nichž stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost, jsou také shodné. Proto postačuje odkázat na odstavce 15 až 19 rozsudku z března 2019, kde Nejvyšší správní soud námitku nepřezkoumatelnosti shledal nedůvodnou a osvětlil proč. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje také v nyní projednávané věci.

[22] V obecnosti pak ke kasačním námitkám stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti je třeba uvést, že stěžovatel pojem „nedostatku důvodů“ rozhodnutí chápe příliš široce. Pokud stěžovatel s určitými, v napadeném rozsudku výslovně uvedenými, důvody nesouhlasí nebo se mu zdají příliš stručné, podle něj z toho plyne bez dalšího nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tento názor je mylný. Jak již kasační soud příhodně uvedl v rozsudku z března 2019 „[s]těžovatel fakticky napadá jednotlivé dílčí závěry učiněné celními orgány, resp. následně krajským soudem, a polemizuje s nimi. Taková okolnost však v žádném případě nesvědčí o tom, že by napadená rozhodnutí nebo napadený rozsudek byly nepřezkoumatelné, neboť stěžovatel ve skutečnosti s tam uvedenými závěry nesouhlasí. Odmítnutí těchto jasných závěrů nemůže založit důvod nepřezkoumatelnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“

[23] Nad rámec uvedeného lze dodat, že stěžovatel vskutku jen mechanicky opakuje svoji dřívější argumentaci, včetně odkazu na stranu 32 napadeného rozsudku, kde měl krajský soud podle něho nesrozumitelně hodnotit výpověď svědka X. Ve skutečnosti však

toto hodnocení obsahuje napadený rozsudek až na straně 33, zatímco stejná pasáž byla právě na straně 32 v rozsudku krajského soudu č. j. 57 Af 8/2017 – 142. Podobně stěžovatel má za nepřezkoumatelné i důvody, pro něž krajský soud shledal zákonným použitím protokolů či výpovědí svědků X a X, a odkazuje na stranu 35 napadeného rozsudku. Tyto úvahy jsou však ve skutečnosti uvedeny na stranách 36 až 37 napadeného rozsudku a odkazované číslo stránky se opět týká rozsudku č. j. 57 Af 8/2017 – 142.

[24] Nejvyšší správní soud tedy k této otázce uzavírá, že napadený rozsudek srozumitelně reaguje na žalobní námitky a rovněž jsou z něj plně seznatelné důvody rozhodnutí krajského soudu uvedeného ve výrocích.

[25] Co se týče kasační námitky ohledně rozložení důkazního břemene a omezené možnosti prokázat negativní skutečnosti, k této otázce se kasační soud také již dostatečně vyslovil v rozsudku z března 2019. Tam shrnul příslušnou právní úpravu a relevantní judikaturu (odstavce 21 až 26) a poté zhodnotil příslušnou skupinu kasačních námitek jako nedůvodnou (odstavce 27 až 30). Za nejpodstatnější z dané části odůvodnění rozsudku z března 2019 lze označit závěr, že celní orgány „[n]evycházely pouze a jen z faktur vydaných německými dodavateli a z tam uvedených údajů, které jsou veřejně dostupné (v takovém případě by na situaci plně dopadal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Afs 66/2013 – 78), ale dále i z výsledků zaměstnanců německých společností, které stěžovateli dodávaly vybrané výrobky, z výsledku spolupracovníků stěžovatele, ze zjištění Celně technické laboratoře a i z toho, že stěžovatel sám přiznal, že v minulosti od těchto německých dodavatelů odebíral vybrané produkty, případně že s nimi on nebo společnosti s ním úzce spolupracující obchodovali. Nejedná se tak o situaci, kdy by celní orgány disponovaly pouze příslušnými fakturami, ale měly k dispozici celou řadu dalších důkazních prostředků, které bez jakýchkoli pochyb potvrzují, že stěžovatel předmětné vybrané výrobky ze Spolkové republiky Německo dovážel.“

[26] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel svoji argumentaci v části 3.2 kasační stížnosti poněkud rozhojnil oproti argumentaci dříve předložené ve věci sp. zn. 6 Afs 137/2018. Nyní poukazuje na výslech svědka X v daňovém řízení a uvádí, že tento svědek stěžovatele nesprávně identifikoval, neboť stěžovatel neměl tmavé vlasy a nebyl štíhlé postavy. Stěžovatel pak „pro názornost“ do kasační stížnosti vložil fotografii, na níž označil kroužkem osobu stěžovatele. V návaznosti na uvedené obsáhle brojí proti rozhodnutím žalovaného, aniž by polemizoval s napadeným rozsudkem (vyjma otázky rozložení důkazního břemene – k tomu viz výše, a otázky neprovedení navržených důkazů v řízení před krajským soudem – k tomu viz následující odstavec).

[27] Co se týče údajné chybné identifikace osoby stěžovatele ve svědecké výpovědi svědka X, Nejvyšší správní soud z textu žalob ověřil, že tuto žalobní námitku neobsahují. V části 3.4, na níž stěžovatel v této souvislosti výslovně odkázal, pod rubrikou „*Tvrzení pana X proti tvrzení paní X*“ namítal rozpor ve výpovědích uvedených svědků (svědka X na straně jedné a svědkyně X a stěžovatele na straně druhé). Žaloby však neobsahují námitku, že svědek X stěžovatele nebyl schopen identifikovat, proto se jedná o nepřípustnou novotu ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s.

pokračování

[28] Jedinou projednatelnou námitkou z výše naznačené „nové“ argumentace stěžovatele (oproti rozsudku z března 2019) tedy zůstává pasáž, v níž stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nevyhověl jeho návrhu na doplnění dokazování (viz odstavec [6] výše). Stěžovatel dovozuje, že soud měl jeho návrhům vyhovět, neboť celní orgány opřely své závěry o věrohodnost faktur vystavených německými dodavateli a výslech jediného svědka (pana X).

[29] K tomu je třeba uvést, že tato kasační námitka vychází z nepochopení role a významu dokazování v řízení před krajským soudem. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 – 91, platí, že „[p]ři přezkumu daňového rozhodnutí správním soudem je třeba v každém případě nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a jednak zamezující zjevným obstrukcím daňového subjektu na straně druhé. Na provedení důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat obvykle tehdy, pokud 1) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení a 2) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.).“ V projednávané věci nebyla splněna žádná z podmínek uvedených v citované právní větě sub 1) a 2). Ostatně stěžovatel konkrétní okolnosti na podporu svého návrhu neuvedl, vyjma obecného – a v kasační stížnosti se opakujícího tvrzení – že celní orgány a krajský soud své závěry postavily pouze na fakturách německých dodavatelů a výpovědi svědka X, což bylo přesvědčivě vyvráceno již v rozsudku z března 2019 (viz odstavec 30 až 32).

[30] V dalším pak kasační stížnost jen doslovně opakuje argumentaci, již dříve uvedenou v kasační stížnosti ve věci sp. zn. 6 Afs 137/2018, a Nejvyšší správní soud proto plně odkazuje na obsáhlé vypořádání této argumentace v rozsudku z března 2019.

[31] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud námitkám obsaženým v kasační stížnosti nepřisvědčil, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti a bylo by tak namístě mu právo na jejich náhradu přiznat. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu